

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Dulka Ákos*
Cím: *A fürdőváros*

Forrás: *Friss Újság*

13n.
(Hely)

1939 jún. 25.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *613.41*

Hely

Idő

"1939"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinymoda 1926 — 8991

Dulka Ákos írja:

A fürdőváros

sokat ígérő jelzőjét akasztottuk néhány év előtt a szépülő Budapest nyakába. A Duna királynője meg is érdemelné ezt a kiüntető melléknevet, ha az új idők szelleme szerint meg is tudná becsülni és értéke szerint hasznosítani tudná mindazt a csodálatos áldást és kincset, amit a természet Budapest fővárosnak ajándékoz. Köztudomású világszerte már, hogy a Gellérthegy alján elterülő Dunamedence egy ropant kiterjedésű melegvizeztartály, amelyből a Duna budai partján már a római idők óta bugyognak fel a gyógyforrások. Csodálatos, hogy ezt a kincset évezredekkel ezelőtt az aquincumi rómaiak és a török hódoltság urai sokkal gazdaságosabban és szorgalmasabban használták egészségük ápolására. A legújabb idők ismét felfedezték a híres gyógyforrások jelentőségét és József Ferenc főhercegé az érdem, hogy megindult megint egy népszerű mozgalom Budapest fürdővárossá tételére. Sikerült világszerte érdeklődést kelteni a budai gyógyforrások iránt s még a fiatal volt angol király is eljött fürödni a Gellért-fürdő pezsgőhullámaiba. Mindez azonban a budapesti fürdőkultúra tetszetős

egyik oldala, mert ha közelebbről megvizsgáljuk a budai és a ligeti gyógyvizezfürdők forgalmát, akkor igen szomorú képet kapunk főként a budapesti és a magyar vidéki lakosság fürdőzőkedvéről. Budapest főváros legújabb adatgyűjtése szerint a meglévő nyilvános gyógyfürdők látogatottsága is hanyatlak. Ezt sokan azal magyarázzák, hogy az utóbbi esztendőben már a főváros lakosságának negyven százaléka fürdőszobás lakásokban lakik. Azonban a tisztasági fürdő használata egy pillanatra sem tévesztendő össze a budai gyógyfürdők értékével. Ezek az áldott források nem tisztasági fürdők céljaira valók, ezek gyógyvizek, olyanok, mint amilyen források világhírhűtékké tettek Joachimstalt vagy Gasteint, ahol élelmes emberek a víz rádiumtartalmára hivatkozva világpropagandával odacsődítették az ifjúságot kergető és ifjúságot kereső gazdag világot. E tekintetben a budai gyógyforrások is versenyeznek a világhíres hasonló rádiumfürdőkkel. A különbség csak az, hogy a mi fürdőgazdálkodásunk kezdettől fogva kevés nagypénzű ember idecsalogatására spekulált, kiyételes jómódú

társadalmi rétegek számára építettünk luxusszállodákat, de elfeledkeztünk arról, hogy a saját népünket ráneveljük az egészség ápolására, hogy olesó gyógyszállodákat építsünk a világszerte hirdetett budai gyógyvizek mellé, ahol a vidéki dolgozó magyar ember és a budapesti kispolgár is rendszeresen ápolhatná egészségét. Hol késik az a felvilágosító orvosi és közegészségügyi propaganda, amely megmagyarázná a kispolgárságnak is, hogy nem csak évenként néhányszor illik igénybe venni a felhasználatlanul Dunába hömpölygő budai gyógyvizeket, hanem a gyógyvizek hatása csak rendszeres következetes használat mellett válnak az emberi egészség javára? Ehhez természetesen olcsóbb gyógyfürdő, nagyobb befogadóképességű gyógymedencék és mindenekfelett olcsóbb szállodák kellenének. Szégyene a magyar fővárosnak, hogy amíg nagypénzű idegen idecsalogatására milliós befektetésekkel építkeznek, addig a dolgozó magyarság és a budapesti kispolgárság számára az összes budai gyógyfürdők megközelíthetetlenül drágák, ha számba vesszük, hogy a gyógyvizek használata nem heti egy vagy évi néhány fürdés következtében válik egészségére az embernek, hanem következetes állandó használat mellett. Ehhez pedig a mai fürdőáraknál lényegesen olcsóbb árakra van szükség. Rendszeresíthető is ez a kispénzű polgárság számára is, ha megfelelő fizetes jegyeket bocsájtanának ki, ahelyett, hogy a gazdag források vizét a Dunába engedjék.